

Bayram

Âfâk bütün hande , cihan başka cihandır;
Bayram ne kadar hoş, ne şetâretli zamandır!
Bayramda güler çehre-i ma'sûm-i sabâvet ,
Ümmîd çocuk sûret-i sâfında iyandır.
Her cebhede bir nûr-i mücerred lemeânda ;
Her dîdede bir rûh demâdem cevelândır.
Alâm-ı hayâtın iki kat büktüğü ecsâd
Feyzindeki te'sir ile âsûde revandır .
Ferdâ-yı sükûn-perveridir sâl-i cidâlin,
Nevmîd düşen kalbe ümîd-âver-i candır.
Heycâ-yı maîşetteki feryâd-ı mehîbin
Dünyâda biraz dindiği an varsa bu andır.
Subhunda bahârın şu sabâhat bulunur mu?
Bak çehre-i gabrâya : Nasıl şen, ne civandır!
Her sînede bir kalb-i meserret darabanda
Her kalbde bir âlem-i eşvâk nihandır.
Raksân oluyor cünbüş-i dûşiyle anâsır ,
Gûyâ ki bütün sadr-ı zemîn pür-galeyandır .
Eşbâhı da cûşan ediyor feyz-i mübîni ,
Yâ Rab bu nasıl rûh-i avâlim-sereyandır !
Bayramda gelir yâda ne hoş hâtıralar ki:
Bin ömre verilmez, o kadar kadri girandır .
İydin bana dâim görünür levh-i kerîmi :
Mâzi-i tufûliyyetimin yâd-ı besîmi .

* * *

Birinci gün hava bir parça nâ-müsâiddi;
İkinci gün açılıp, sonra pek güzel gitti.
Dedim ki: “Fâtih’e çıksam yavaşça, bir yanda
Durup o âlemi seyreylesem de meydanda,
Ziyâret etsem ehibbâyı sonradan... Hoş olur.
Bütün gün evde oturmak ne olsa pek boştur.”
Bu arzû-yi tenezzüh gelince, artık ben
Durur muyum? Ne gezer! Fırladım hemen
evden.

Gelin de bayramı Fâtih’te seyredin, zîrâ
Hayâle, hâtıra sığmaz o herc ü merc-i safâ,
Kucakta gezdirilen bir karış çocuklardan
Tutun da, tâ dedemiz demlerinden arta kalan,
Asırlar ölçüsü boy boy asâlı nesle kadar,
Büyük küçük bütün efrâd-ı belde, hepsi de,
var!

Adım başında kurulmuş beşik salıncaklar,
İçinde darbuka, deflerle zilli şakşaklar.
Biraz gidin: Kocaman bir çadır... Önünde
bütün,

Çoluk çocuk birer onluk verip de girmek için
Nöbetle bekliyorlar. Aceb içinde ne var?
“Caponya’dan gelen, insan suratlı bir
canavar!”

Geçin: Sırayla çadırlar. Önünde her birinin

Diyor: “Kuzum, girecek varsa, durmasın girsin.”
Bağırmadan sesi bitmiş ayaklı bir i’lân.
“Alın gözüm, buna derler...” sadâsı her yandan.
Alettirikçilerin keyfi pek yolunda hele:
Gelen yapışmada bir mutlaka o saplı tele.
Terâzilerden adam eksik olmuyor; birisi
İnince binmede artık onun da hemşerisi:
“Hak okka çünkü bu kantar... Firenk icâdı gıram
Değil! Diremleri dört yüz, hesapta şaşmaz adam.”

– Muhallebim ne de kaymak!

– Şifâlıdır ma’cûn!

– Simid mi istedin ağ ?

– Yokmuş onluğum, dursun.

O başta: Kuskunu kopmuş eyerli düldüller,
Bu başta: Paldımı düşmüş semerli bülbüller!
Baloncular, hacıyatmazcılar, fııldaklar,
Horoz şekerleri, civ civ öten oyuncaklar;
Sağında atlıkarınca, solunda tahtirevan;
Önünde bir sürü çekçek, tepende çifttekolan.
Öbek öbek yere çökmüş kömür çeken develer...
Ferâğ-ı bâl ile birden geviş getirmedeler.
Koşan, gezen, oturan, mâniler düzüp çağıran,
Davullu zurnalı “dans!” eyleyen, coşup bağırın
Bu kâinât-ı sürûrun içinde gezdikçe,
Çocukların tarafındaydı en çok eğlence.
Güzelce süslenerek dest-i nâz-ı mâderle ;

Birer çiçek gibi nevvâr olan bebeklerle
Gelirdi safha-i mevvâc-ı ıyde başka hayât...
Bütün sürûr ü şetâretti gördüğüm harekât!
Onar parayla biraz sallanırdılar... Derken,
Dururdu “Yandı!” sadâsıyla türküler birden.
– Ayol, demin daha yanmıştı â! Herif sen de...
– Peki kızım, azıcık fazla sallarım ben de.

“Deniz dalgasız olmaz,
Gönül sevdâsız olmaz,
Yâri güzel olanın
Başı belâsız olmaz!
Haydindi mini mini mâşallah
Kavuşuruz inşallah...”

Fakat bu levha-i handâna karşı, pek yaşlı
Bir ihtiyar kadının koltuğunda, gür kaşlı,
Uzunca saçlı güzel bir kız ağlayıp duruyor.
Gelen geçen, “Bu niçin ağlıyor?” deyip soruyor.
– Yetim ayol... Bana evlâd belâsıdır bu acı.
Çocuk değil mi? “Salıncak!” diyor...

– Salıncakçı!

Kuzum biraz da bu binsin... Ne var sevâbına say.
Yetim sevindirenin ömrü çok olur...

– Hay hay!

Hemen o kız da salıncakçının mürüvvetine ,
Katıldı ağlamayan kızların şetâretine.